

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 229/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť a nerušene užívať majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 12/2017 z 27. februára 2018 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8 Co 384/2015 z 24. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a základného práva vlastníť a nerušene užívať majetok podľa čl. 20 ústavy a čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 12/2017 z 27. februára 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 384/2015 z 24. mája 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako zákonný dedič po svojom otcovi [REDACTED], ktorý zomrel [REDACTED], sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava III 14. júla 2008 (následne postúpenou Okresnému súdu Pezinok) domáhal určenia, že nehnuteľnosti vedené na [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] pre katastrálne územie [REDACTED] patria do dedičstva po nebohom [REDACTED]. Žaloba smerovala proti [REDACTED] ako žalovanému v 1. rade, [REDACTED], ako žalovanému v 2. rade a [REDACTED], ako žalovanému v 3. rade. Sťažovateľ žalobu odôvodnil tým, že kúpna zmluva zo 16. decembra 1998, na základe ktorej bol povolený vklad vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam v prospech žalovaného v 1. rade a ktorá mala byť uzavretá medzi otcom sťažovateľa a žalovaným v 1. rade, je absolútne neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a neplatné sú preto aj následné prevody nehnuteľností realizované žalovaným v 1. rade na žalovaných v 2. a 3. rade.

3. Okresný súd Pezinok (ďalej len „okresný súd“) svojím v poradí prvým rozsudkom č. k. 5 C 1172/2008-211 z 18. novembra 2009 zamietol žalobu sťažovateľa z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu, na určenie akého sa sťažovateľ domáhal. Predmetný rozsudok okresného súdu bol na odvolanie sťažovateľa zrušený uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Co 24/2010 z 26. novembra 2010 z dôvodu absencie rozhodnutia okresného súdu o procesnom návrhu na pripustenie ďalšieho účastníka do konania a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Okresný súd (po odstránení vady konania vytýkanej krajským súdom) svojím v poradí druhým rozsudkom č. k. 5 C 1172/2008-380 zo 14. marca 2012 opätovne zamietol žalobu sťažovateľa z rovnakých dôvodov ako pri prvom rozsudku. Krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 342/2012-441 z 20. marca 2013 na odvolanie sťažovateľa predmetný v poradí druhý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Ústavný súd na základe sťažnosti podanej sťažovateľom nálezom sp. zn. I. ÚS 482/2013 z 11. decembra 2013 vyslovil porušenie práv sťažovateľa označeným rozsudkom krajského súdu z dôvodu arbitrárnosti záverov o existencii, resp. neexistencii naliehavého právneho záujmu, na určenie akého sa žalobou domáhal sťažovateľ, rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne krajský súd, spravujúc sa závermi ústavného súdu, uznesením sp. zn. 2 Co 204/2014 z 30. mája 2014 opätovne rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že v poradí druhý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom č. k. 5 C 1172/2008-527 zo 7. januára 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol žalobu sťažovateľa a zaviazal ho na náhradu trov konania žalovaným. Okresný súd svojím v poradí tretím rozsudkom vo veci žalobu nevyhodnotil ako dôvodnú už po meritórnom prieskume jej dôvodov, t. j. sťažovateľom namietanej neplatnosti kúpnej zmluvy zo 16. decembra 1998. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu v plnom rozsahu, stotožniac sa s jeho závermi.

6. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

7. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie ním označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu tým, že krajský súd dospel k nesprávnym záverom pri vyhodnotení ním namietanej neplatnosti kúpnej zmluvy zo 16. decembra 1998 (keď sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu) uzavretej medzi jeho otcom [REDACTED] a žalobcom v 1. rade a tým, že najvyšší súd dospel k nesprávnym záverom pri posúdení prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

8. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „vydal nález o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva sťažovateľa na účinný opravný prostriedok v zmysle článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj práva sťažovateľa vlastníť a nerušene užívať majetok v zmysle článku 20 Ústavy Slovenskej republiky, ... článku 11 ods. 1 a 4 Listiny základných práv a slobôd a... článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a uznesenie Najvyššieho súdu SR, č. k. 6 Cdo/12/2017 zo dňa 27. februára 2018 a prípadne aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. mája 2016, č. k. 8Co/384/2015 zrušil a vec vrátil príslušnému všeobecnému súdu na ďalšie konanie“. Zároveň si sťažovateľ uplatnil nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

12. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

13. Ústavný súd vzhľadom na rozhodnutie najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu považoval za zachovanú lehotu na podanie sťažnosti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu [porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika z 12. 11. 2002, sťažnosť č. 46129/99].

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi

bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

15. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

16. Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj ESLP, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový

a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

17. Vo vzťahu k záverom v napadnutom rozsudku krajského súdu, ako aj vo vzťahu k záverom najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania v napadnutom uznesení ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by posudzované rozhodnutia boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

18. Ústavný súd v celom rozsahu odkazuje na veľmi podrobne a vyčerpávajúce odôvodnenia všetkých sťažovateľom napádaných súdnych rozhodnutí a osobitne poukazuje na najvyšším súdom vymedzené dôvody neprípustnosti dovolania, ktoré potvrdzujú aj ústavnú udržateľnosť vlastných záverov krajského súdu namietaných sťažovateľom a ktoré najvyšší súd zhrnul takto:

«Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca. Dovolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, a to v otázke platnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola uzatvorená v písomnej forme tak, aby jej jednotlivé hárky boli pevne spojené (zošité) a aby tvorili technickú jednotu listiny a to už pred jej podpísaním a v otázke platnosti písomnej zmluvy v prípade, ak bola po podpise menená bez toho, aby došlo k opätovnému prejavu vôle (podpisu), týkajúceho sa celého obsahu zmluvy alebo aspoň súhlasu s jej zmenou. K prípustnosti dovolania, pokiaľ ide o platnosť kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti pri nedodržaní technickej jednoty listiny uviedol, že odvolací súd sa v tejto právnej otázke odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.), resp., že táto právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) C. s. p.). Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považoval zjednocujúce stanovisko a aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sž-o-KS publikované v Zbierke stanovísk pod číslom 32/2008. Podľa dovolateľa sa v ostatne uvedenom rozhodnutí najvyššieho súdu zhodne s citovaným stanoviskom uvádza, že otázka pevného spojenia listín tvoriacich zmluvu je vždy otázkou platnosti zmluvy a že v tomto rozhodnutí sa

nikde nespochybňuje, že by zmluva samotná nemusela byť pevne spojená, ak má vyvolať obligačnoprávne účinky. Okrem toho uvedené rozhodnutie sa zaoberá jednosťou zmluvy a jej príloh a nie jednotnosťou zmluvy samotnej. Uvedené stanovisko plne rešpektuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 250/2007. Pokiaľ odvolací súd poukazoval na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2014, sp. zn. IV. ÚS 15/2014, ktorý uznal odklon rozhodovacej praxe najvyššieho súdu od zjednocujúceho stanoviska uviedol, že ústavný súd v tomto prípade pochybil, odklon konštatoval predčasne a navyše na základe nepublikovaných rozhodnutí najvyššieho súdu. V tejto súvislosti zaujal názor, že rozhodnutia, ktoré nie sú publikované v Zbierke stanovísk, nemôžu ovplyvňovať rozhodovanie súdov a nemajú žiaden význam pre „určenie“ súdnej praxe. Pokiaľ ide o rozhodnutia NS SR sp. zn. 6 Cdo 64/2011 a sp. zn. 1 Sžr 68/2011, považoval ich za ojedinelé, odchyľujúce sa od zjednocujúceho stanoviska, pričom ich argumentácia neobstojí. Navyše, ani jedno z týchto rozhodnutí, v ktorých bol vyslovený opačný právny názor, nebolo publikované v Zbierke stanovísk. K druhej právnej otázke, od ktorej podľa dovolateľa záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu uviedol, že dovolanie vo vzťahu k nej je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., keďže v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu nebola ešte vyriešená. Pri nastolení tejto právnej otázky vychádzal z presvedčenia, že v konaní bolo preukázané jeho tvrdenie, podľa ktorého pôvodná zmluva bola po jej podpise za účelom jej doplnenia rozdelená na jednotlivé listy s tým, že jeden z listov bol nahradený iným listom a následne opätovne spojený s pôvodným listom, takže novovytvorená zmluva nebola opätovne podpísaná. Súd nižšej inštalácie pri právnom posudzovaní prípadu opomenuli, že ak po podpísaní zmluvy o prevode nehnuteľnosti dôjde k rozpojeniu listín a nahradenia jednej z nich, ani ich následné spojenie nemôže bez opätovného podpisu znovu „vytvoriť“ daný právny úkon. Dôvodil, že zánikom jednotnosti listiny v dôsledku rozpojenia zmluvy prestal právny úkon spĺňať základnú formálnu podmienku platnosti zmluvy a teda zanikol. Keďže po následnom spojení listov do technicky jednej listiny nebola táto nikdy podpísaná, nešlo o právne významný prejav vôle a preto chýbal „titulus“ pre prevod vlastníckeho práva, bez ktorého k prevodu vlastníctva dôjsť nemôže. Podľa dovolateľa jediný preukázateľný prejav vôle jeho právneho predchodcu predstavuje ním podpísaná pôvodná kúpna zmluva, ktorá ale nebola vkladu schopnou listinou. Ak podpísal obsahovo iný prejav vôle, nemožno tento podpis vzťahovať na neskôr zmenený obsah vôle, a to ani vtedy, ak by tento nový obsah korešpondoval s jeho skutočnou

vôľou. Napokon podľa dovolateľa, ani pôvodná zmluva netvorila v čase podpisu jednotnú listinu ako to vyžaduje § 46 ods. 2 druhá veta Občianskeho zákonníka a preto nedošlo ani jej podpisom k platnému a právne účinnému prejavu vôle. Podľa dovolateľa žalovaný 1/ získal rozhodnutie správy katastra podvodom, keď ju uviedol do omylu predložením dokumentu, ktorý v znení v akom bol predložený, nebol podpísaný a ktorý tak objektívne nemohol byť zmluvou a teda ani prejavom vôle účastníkov tejto zmluvy. Navrhol preto, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie...

Z uvedeného prehľadu je zrejmé, že najvyšší súd zaujal po publikovaní zjednocujúceho stanoviska do vydania napadnutého rozsudku krajského súdu v otázke vplyvu technickej jednoty listiny o prevode nehnuteľnosti na platnosť kúpnej zmluvy zjavne (až na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 250/2007) opačný právny názor, než aký vyplýva zo stanoviska. Citované rozhodnutia svedčia o tom, že samotný najvyšší súd spochybnil záver prijatý zjednocujúcim stanoviskom, podľa ktorého nedostatok technickej jednoty listiny - zmluvy o prevode nehnuteľnosti - spôsobuje jej neplatnosť. Po publikovaní rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž-o-KS 55/2006 v Zbierke stanovísk v roku 2008 pod R 32/2008, najvyšší súd posudzuje uvedenú otázku jednotne v tom zmysle, že technická jednota zmluvy o prevode nehnuteľnosti, vrátane jej príloh a geometrického plánu, nie je podmienkou platnosti právneho úkonu, ale iba podmienkou katastrálneho konania, na odstránenie ktorej má byť účastník v konám vyzvaný. Najvyšší súd dospieva k záveru, že pôvodné zjednocujúce stanovisko bolo jeho neskoršou judikatúrou prekonané, čo napokon konštatoval ústavný súd, a to nielen v Náleze sp. zn. IV. ÚS 15/2014 z 28. apríla 2014, ale aj v uznesení sp. zn. I. ÚS 220/2015 z 13. mája 2015. V tejto otázke za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. treba preto považovať vyššie uvedený právny názor prijatý neskoršou judikatúrou najvyššieho súdu.

23. V preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal z posunu v interpretácii vplyvu požiadavky technickej jednoty listiny o prevode nehnuteľnosti na (ne)platnosť kúpnej zmluvy a dospel k právnemu názoru, podľa ktorého porušenie technickej jednoty predmetnej kúpnej zmluvy nemá za následok jej neplatnosť, ale iba povinnosť správneho orgánu vyzvať účastníkov na odstránenie väd návrhu na vklad. Odvolací súd sa teda pri riešení tejto otázky od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu neodklonil. Nebola tak splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Keďže od publikovania rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž-o-KS 55/2006 v Zbierke stanovísk

v roku 2008 nedochádza v tejto otázke k rozdielnemu rozhodovaniu dovolacím súdom, dovolanie žalobcu nie je prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. c) C. s. p.

24. K prípustnosti dovolania vo vzťahu k druhej otázke, „či písomnú zmluvu, ktorá bola po podpise menená bez toho, aby došlo k opätovnému prejavu vôle (podpisu) týkajúceho sa či už celého obsahu zmluvy alebo aspoň súhlasu so zmenou, možno považovať za platný právny úkon“, nastolenej dovolateľom treba uviesť, že z rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, že by jeho rozhodnutie záviselo na vyriešení tejto právnej otázky. Ani súd prvej inštancie v dôvodoch rozsudku túto otázku neriešil, keď za základ svojho rozhodnutia nechal tvrdenie žalobcu o spôsobe prepracovania pôvodnej kúpnej zmluvy. Vychádzal totiž zo zistenia, že predchodca žalobcu [REDAKOVANÉ] a žalovaný 1/ boli prítomní pri jej prepracovaní, že kúpna zmluva bola riadne jej účastníkmi podpísaná a že podpisy boli na tej istej listine. Z uvedených zistení následne vychádzal aj odvolací súd. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné dodať, že súčasťou spisu je aj fotokópia spisu Okresného úradu v Senci, katastrálneho odboru sp. zn. V 170/99, ktorý sa týka povolenia vkladu kúpnej zmluvy uzavretej medzi [REDAKOVANÉ] a žalovaným 1/. V spise sa okrem iného nachádza pôvodná kúpna zmluva s poznámkou na jej prvom liste „zmluva bola prepracovaná“ a „prepracovaná“ kúpna zmluva. Pri porovnaní podpisov predávajúceho a kupujúceho na pôvodnej zmluve a zmluve „prepracovanej“, je voľným okom poznateľné, že tieto podpisy nie sú úplne identické, z čoho možno usúdiť, že aj „prepracovaná“ kúpna zmluva bola opätovne [REDAKOVANÉ] a žalovaným 1/ podpísaná. Tento fakt zároveň vyvracia tvrdenie žalobcu o spôsobe „prepracovania“ pôvodnej kúpnej zmluvy, a to výmenou prvého listu zmluvy a jeho opätovným spojením s druhým listom pôvodnej zmluvy. Riešenie žalobcom formulovanej právnej otázky nemá za tohto stavu v danej veci žiadne opodstatnenie. Nejde preto o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Nebol tak vo vzťahu k tejto otázke splnený jeden zo základných predpokladov prípustnosti dovolania vyplývajúci z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. Na záver dovolací súd poznamenáva, že doplnením údajov o štátnom občianstve predávajúceho a o údaj o bonitno pôdno ekologickej jednotke (BPEJ) formou uzatvorenia novej kúpnej zmluvy (zákon takúto formu doplnenia zmluvy nezakazoval), predávajúci a kupujúci len vyhovelí požiadavke katastrálneho úradu, keďže podľa úradu uvedené údaje boli potrebné z hľadiska rozhodnutia o povolení vkladu.

25. *So zreteľom na vyššie uvedené dôvody možno uzavrieť, že dovolanie žalobcu smerovalo proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Najvyšší súd preto jeho dovolanie ako neprípustné podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.»*

19. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv rozsudkom krajského súdu ani uznesením najvyššieho súdu, odmietol jeho sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20. Ústavný súd v závere zdôrazňuje, že jeho judikatúra v otázke posudzovania náležitostí sťažnosti osobitne s ohľadom na požiadavku vymedzenia petitu sťažnosti sa od rozhodovania o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa, o ktorej bolo rozhodnuté nálezom sp. zn. I. ÚS 482/2013 z 11. decembra 2013, sprísnila. Preto vzhľadom na formuláciu petitu sťažnosti sťažovateľa, zastúpeného kvalifikovaným advokátom (v petite sťažnosti nie je označené rozhodnutie, ktorým mali byť porušené sťažovateľom označené práva, sťažovateľ sa len priamo domáha ich zrušenia, pričom vo vzťahu k „rozhodnutiu krajského súdu“ sa domáha jeho zrušenia len „prípadne“), by bol v danom prípade naplnený aj dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie predpísaných náležitostí. Ústavný súd napriek tomu aj vecne posúdil sťažnosť z hľadiska možnosti porušenia práv sťažovateľa, a to len s ohľadom na to, že pri posudzovaní podobne formulovaného petitu predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa absenciu náležitosti nevytkol.

21. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2018